

**DAVID
BRIN**

SCIENCE FICTION MASTERS

DAVID
BRIN

POȘTAȘUL

Traducere din limba engleză și note
de Ana-Veronica Mircea

PALADIN

Redactor: Lavinia Braniște
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRIN, DAVID

Poștașul / David Brin; trad. de Ana-Veronica Mircea.
– București : Art, 2013

ISBN 978-973-124-890-5

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111(73)-311.9=135.1

David Brin
The Postman
Copyright © 1985 by David Brin

© Editura Paladin, 2013, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Pentru Benjamin Franklin, geniul necinstit,
și pentru Lysistrata, care a încercat.

Preludiu

DEZGHEȚUL DE TREISPREZECE ANI

Vânturile reci continuau să bată. Zăpada prăfoasă continua să cadă. Însă oceanul străvechi nu se grăbea.

Pământul se rotise de șase mii de ori de când înfloriseră flăcările și pieriseră orașele. Și, după ce călătorise de șaisprezece ori în jurul soarelui, panașurile de funingine nu se mai învolburau deasupra pădurilor mistuite de foc, preschimbând ziua în noapte.

Șase mii de apusuri de soare veniseră și trecuseră – de o strălucire ostentativă, portocalii, spectaculoase datorită prafului în suspensie – și pânii de aer supraîncălzit se înălțaseră fără conținere, străpungând stratosfera, presărând-o cu fărâme minuscule de piatră și de țărână. Atmosfera întunecată lăsa să treacă mai puține raze de soare și se răcea.

Aproape că nu mai conta ce declanșase totul – un meteorit imens, un vulcan uriaș sau un război nuclear. Echilibrul temperaturilor și al presiunilor se stricase și suflau uragane.

În nord cădea pretutindeni o zăpadă murdară și pe alocuri nici măcar vara nu reușea să-i șteargă urmele.

Numai Oceanul, etern și îndărătnic, rezistându-le schimbărilor, conta cu adevărat. Văzduhul se innegurase și se luminase în repetate rânduri. Vânturile purtau amurguri galben-portocalii, cu glasuri de tunete. Ici și colo se înălța gheața și solul începea să absoarbă mările mai puțin adânci.

Dar alegerea Oceanului era de cea mai mare importanță și încă nu fusese dezvăluită.

Pământul se rotea. Oamenii continuau să se lupte în câte un loc sau altul.

Și răsuflarea Oceanului era un suspin al iernii.

Partea întâi

Munții cascadelor

Unu

Prin praf și prin sânge, cu izul pătrunzător al spaimei înțepenit în nări, mintea omului scoate uneori la lumină asociații bizare. După o jumătate de viață petrecută în sălbăticie, în cea mai mare parte a timpului luptându-se pentru supraviețuire, lui Gordon încă i se mai părea straniu, cum îi reveneau în gând amintiri obscure, exact în toiul unei lupte pe viață și pe moarte.

Gâfâind sub un hățș de tufe uscate, în timp ce se târa căutându-și cu disperare un adăpost, trăi pe neașteptate experiența unei aduceri aminte tot atât de clare ca pietrele prăfuite dinaintea nasului. Era o amintire contrastantă – o după-amiază ploioasă în căldura lipsită de pericole din biblioteca universității, cu mult timp în urmă –, despre o lume pierdută, plină de cărți, de muzică și de divagații filozofice.

Cuvinte pe o pagină.

Târându-se printre ferigile tari, rigide, aproape că putea să vadă literele. Și, cu toate că nu-și putea aminti numele prea puțin cunoscut al autorului, cuvintele îi reveneau în minte cu o claritate desăvârșită.

„Cu excepția Morții însăși, înfrângerea «deplină» nu există... Un dezastru nu e niciodată atât de pustiitor încât cei hotărâți să nu poată recupera nimic din cenușă, riscând tot ce le-a mai rămas...”

Un om disperat e cel mai mare pericol din lume.“

Gordon își dorea ca scriitorul, mort de mult, să fi fost acolo, atunci, în situația lui cumplită. Se întrebă ce licărire

optimistă ar fi putut desluși un asemenea individ într-o asemenea catastrofă.

Umplându-se de zgârieturi și tăieturi în timpul strădaniei disperate de a-și găsi salvarea în hățișul des, se târa făcând cât mai puțin zgomot cu puțință, oprindu-se ca să zacă neclintit, strângând din ochi, ori de câte ori se simțea gata să strănute din pricina prafului care plutea în aer. Înainta încet, dureros și nici măcar nu știa încotro.

Cu câteva minute înainte, se simțise atât de confortabil și fusese atât de bine aprovizionat pe cât putea să spere un călător solitar din acele vremuri. Acum nu mai avea decât o cămașă sfâșiată, niște jeanși decolorați și o pereche de mocasini și spinii i le făceau pe toate bucăți.

Fiecare zgârietură nouă de pe brațe și de pe spate îl acoperea cu un tapet de durere arzătoare. Dar în îngrozitoarea junglă uscată nu putea face nimic altceva decât să înainteze târâș, rugându-se ca traseul său întortocheat să nu-l ducă înapoi, în mâinile dușmanilor, care, la drept vorbind, îl uciseră deja.

În cele din urmă, tocmai când începuse să creadă că vegetația diabolică se întindea la nesfârșit, în față îi apărură deschidere. O despicătură îngustă sectiona tufele, lăsând să se vadă o pantă presărată cu pietroaie învălmășite. Scăpând în sfârșit de măracini, Gordon se rostogoli pe spate și rămase cu ochii la cerul cețos, recunoscător chiar și numai fiindcă în aer nu plutea duhoarea de putregai încins de căldură.

Bun venit în Oregon, își spuse, cu amărăciune. Și eu, care credeam că e rău în Idaho!

Își săltă un braț, încercând să-și șteargă praful din ochi.

Sau încep pur și simplu să fiu prea bătrân pentru așa ceva? La urma urmelor, trecuse de treizeci de ani, depășind obișnuita speranță de viață a unui nomad din vremurile de după holocaust.

O, Doamne, aș vrea să fiu din nou acasă.

Nu se gândea la Minneapolis. Preria din zilele acelea era un iad de unde scăpase după o strădanie de mai bine de un deceniu. Nu, pentru Gordon acasă nu însemna un loc anume.

Un hamburger, o baie fierbinte, muzică, mertiolat...

...o bere rece...

Pe măsură ce i se liniștea respirația chinuită, își câștigau supremația alte sunete: zgomotul mult prea clar făcut de jefuitorii fericiți. Se înălța de la baza pantei, aflată cu vreo treizeci de metri mai jos. Râdeau încântați, răscolindu-i în grabă bagajele.

...câțiva polițiști de cartier, prietenoși... adăugă el, continuând să înșiruie binefacerile unei lumi de mult dispărute.

Bandiții îl luaseră prin surprindere când își sorbea ceaiul de soc, lângă focul de tabără aprins către sfârșitul după-amiezii. Încă din acea primă clipă când se repeziseră direct spre el, își dăduse seama, cât se putea de limpede, că bărbații cu chipuri febrile aveau de gând mai degrabă să-l ucidă decât să-l contemple.

Nu așteptase să ia ei o hotărâre. Își aruncase ceaiul fierbinte în fața celui mai apropiat dintre tâlharii bărboși și se repezise drept în hățșul de alături. Îl urmaseră două focuri de armă și atâta tot. Probabil că pentru hoți hoitul lui valora mai puțin decât un glonț de nînlocuit. Și oricum îi stăpâneau deja toate lucrurile.

Sau probabil așa cred ei.

Cu amărăciune în zâmbetul subțire, Gordon se săltă prudent în capul oaselor, retrăgându-se, cu spatele înainte, de-a lungul cornișei stâncoase pe care era cocoțat, până ce se asigură că nu putea fi văzut din râpa de dedesubt. Smulse crengile uscate care i se agățaseră de centură și bău jumătate din conținutul bidonului plin, potolindu-și setea disperată, care-l chinuise îndelung.

Fii binecuvântată, paranoia, se gândi. De la Războiul de la Sfârșitul Lumii încoace, nu-și mai permisesese niciodată să-și țină centura la mai mult de un metru distanță. De aceea fusese singurul lucru pe care reușise să-l înșface înainte de a se arunca în tufișuri.

Când îl scoase din toc, metalul gri întunecat al pistolului de calibru 38 mm luci chiar și de sub stratul fin de praf. Suflă în țeava scurtă a armei, verificându-i mecanismul de acționare. Un pocnet ușor demonstră, cu o elocință subtilă, măiestria și precizia letală specifice unei alte epoci. Lumea veche se descurca de minune chiar și atunci când trebuia să ucidă.

Mai ales când era vorba de arta de a ucide, își aminti Gordon. Din râpă se auziră râsete răgușite.

De obicei călătorea cu numai patru gloanțe în armă. Acum mai scoase încă două din prețioasa rezervă păstrată în cartușiera de la centură și le plasă în locașurile goale din fața și din spatele trăgaciului. Utilizarea armei în condiții de siguranță nu mai era atât de importantă, mai ales că se aștepta să moară oricum în seara aceea.

Șaisprezece ani pe urmele unui vis, se gândi. *Mai întâi îndelunga și inutila luptă împotriva colapsului... apoi strădania de a supraviețui în timpul celor trei ani de iarnă... și, în sfârșit, peste zece ani de peregrinări din loc în loc, fugind de epidemii și de foamete, luptând cu blestemații de holniști și cu haitele de câini sălbăticiți... o jumătate de viață petrecută vagabondând, ca menestrel dintr-un ev întunecat, jucând teatru în schimbul unei mese care să prelungească viața cu încă o zi, încă o zi de căutare a...*

...a unui loc...

Gordon clătină din cap. Își cunoștea bine propriile vise. Erau fanteziile unui nebun și nu-și aveau locul în lumea prezentului.

... a unui loc unde să-și asume cineva răspunderea...

Își alungă gândurile. Indiferent după ce-ar fi umblat, căutările lui păreau să se încheie acolo, în munții arizi și friguroși din ceea ce fusese cândva estul Oregonului.

După zgomotele care veneau de jos, își dădu seama că bandiții împachetau, pregătindu-se să plece cu prada. Pălcurile dese de plante agățătoare uscate îi împiedicau privirea să răzbată în josul pantei, printre pinii galbeni, dar un bărbat solid, într-o haină de vânătoare ecosez decolorată, își făcu în curând apariția din direcția taberei lui, îndreptându-se spre nord-est pe o cărare ce cobora râpa.

Îmbrăcămintea omului confirmă amintirile lui Gordon din secundele neclare dinaintea atacului. Măcar agresorii lui nu purtau echipamentul suplimentar de camuflaj... *semnul distinctiv al survivaliștilor lui Holn.*

Probabil că sunt simpli tâlhari, din soiul cel mai comun, mistui-i-ar-te-rogiadul.

În cazul ăsta, planul care-i licărea în minte avea o mică șansă de a da cât de cât rezultat.

Poate.

Primul bandit își legase hanoracul lui Gordon în jurul taliei. Iar în mâna dreaptă legăna pușca cu pompă cărată de el tocmai din Montana.

— Haideți! strigă bărbosul, privind în urmă, pe cărare. V-ați distrat destul. Adunați totul și să mergem!

Șeful, decise Gordon.

Un alt bărbat, mai scund și mai jerpelit, își făcu apariția cu pași repezi, cărând un sac de pânză și o pușcă uzată.

— Mamă, ce captură! Ar trebui să sărbătorim. Când ajungem cu toate astea la loc sigur, ne putem face de cap pe săturate, nu, Jas?

Tălharul mărunțel țopăia ca o pasăre înnebunită.

— Mamă, Sheba și toate fetele-or să moară de râs când o să le povestim ce iepure speriat am gonit în tufele de măceș! N-am mai văzut niciodată ceva care s-alerge atât de repede!

Se hlizi prostește.

Batjocura adăugată jafului încruntă fruntea lui Gordon.

Exista aproape în toate locurile pe unde umblase, o grosolanie post-holocaust cu care nu reușise niciodată să se obișnuiască, nici măcar după atâta timp. Uitându-se numai cu un ochi printre tufele care-l înconjurau, trase aer adânc în piept și strigă:

— Jupâne Urs, în locul tău, eu unul nu m-aș grăbi să mă-mbăt!

Adrenalina îi subția glasul mai mult decât și-ar fi dorit, dar nu era nimic de făcut.

Bărbatul voinic se aruncă stângaci la pământ, mergând de-a bușilea ca să se-adăpostească în spatele unui copac din apropiere. Însă banditul pricăjit rămase locului, uitându-se în susul pantei cu gura căscată.

— Ce...? Cine-i acolo, sus?

Gordon simți un mic val de ușurare. Purtarea lor dovedea că nemernicii nu erau survivaliști adevărați. Și nu holniști, cu siguranță. Altminteri el ar fi fost deja mort.

Ceilalți tâlhari – Gordon numără în total cinci – se grăbiră în josul potecii, cărându-și prada.

— La pământ! le ordonă șeful, din ascunzătoare.

Sfrijitul păru să-și dea seama că ocupa o poziție expusă și se rezezi să li se alăture tovarășilor săi, în spatele tufelor.

Nu rămase la vedere decât unul – un bărbat cu fața palidă, favoriți cărunți și pălărie de muntean. În loc să se-ascundă, înaintă cu câțiva pași, mestecând ace de pin și inspectând cu nonșalanță hățiușul.

— De ce vă agitați? întrebă, cu tot calmul. Prăpăditul ăla abia dacă mai purta și altceva în afară de nădragi când l-am pus pe fugă. Pușca lui e la noi. Să vedem ce vrea.

Gordon rămase cu capul aplecat. Dar nu putu să nu remarce vocea tărăgănată a banditului, lenevoasă și afectată. Era singurul bărbierit cu grijă și, chiar și de la distanța aceea, își dădea seama că hainele lui erau mai curate, mai meticolos îngrijite.

Ca reacție la mârâitul abia deslușit al șefului, tâlharul nepăsător ridică din umeri și se instalează agale în spatele unui pin bifurcat. Nu tocmai adăpostit de trunchi, strigă înspre culme:

— Ești acolo, domnule Iepure? Dacă da, îmi pare foarte rău că n-ai rămas să ne inviți la ceai. Însă, știind cum au Jas și Micul Wally tendința să-i trateze pe vizitatorii ținutului nostru, presupun că nu te pot condamna fiindcă-ai luat-o la sănătoasa.

Lui Gordon nu-i venea să creadă că răspundea la glumele unui asemenea cretin.

— Pe moment, am dedus eu însumi același lucru, strigă. Vă mulțumesc că-mi înțelegeți lipsa de ospitalitate. Apropos, cui mă adresez?

Tipul înalt zâmbi cu gura până la urechi.

— Cui mă adresez...? Ah, un cunoscător al gramaticii! Ce plăcere! A trecut atât de multă vreme de când n-am mai auzit vocea unui om educat. Își scoase pălăria de muntean și făcu o plecăciune. Mă numesc Roger Everett Septien, cândva membru al Bursei de Valori Pacific, actualmente jefuitorul tău. Cât despre colegii mei...

Tufele foșniră. Septien ascultă, sfârșind prin a ridica din umeri.

— Păcat! îi strigă lui Gordon. În circumstanțe normale, aș fi fost tentat de șansa unei conversații adevărate; sunt sigur că îi duci dorul la fel de mult ca mine. Din nefericire, șeful micii noastre frații de asasini insistă să afle ce vrei și să-ncheiem povestea asta. Așa că interpretează-ți partitura, domnule Iepure. Suntem numai urechi.

Gordon clătină din cap. Individul se credea fără îndoială spiritual, deși umorul lui era de mâna a patra, chiar și după standardele postbelice.

— Observ că nu mi-ați luat tot echipamentul. V-ați gândit cumva, din întâmplare, să alegeți numai ceea ce vă trebuie și să-mi lăsați o parte suficientă ca să pot supraviețui?

Din tufele de jos izvorî un râs ascuțit, urmat de mai multe chicoteli răgușite când i se alăturară ceilalți. Roger Septien se uită în dreapta și-n stânga și-și înălță palmele. Oftatul său exagerat părea să spună că măcar el unul aprecia ironia întrebării lui Gordon.

— Păcat, repetă. Mi-aduc aminte că am atras atenția compatrioților mei asupra acestei eventualități. De exemplu, soțiile noastre ar putea găsi o întrebuintare pentru stâlpii de aluminiu ai cortului și pentru cadrul rucsacului, dar am sugerat să-ți lăsăm sacul de nailon și pânza cortului, care nu ne sunt de folos. Hmm, și chiar am făcut-o, într-un anumit sens, deși nu cred că... *modificările* operate de Wally vor avea parte de aprobarea ta.

Chicotul ascuțit se înălță iarăși din tufișuri. Gordon își simți umerii gârbovindu-se ușor.

— Dar cizmele mele? Încălțările voastre par destul de bune. Oricum, i se potrivesc vreunuia dintre voi? N-ați putea să mi le lăsați? Și haina și mănușile?

Septien tuși.

— A, da. Sunt articolele de cea mai mare importanță, nu? Fără să luăm în considerare pușca, firește, fiindcă nu face obiectul negocierilor.

Gordon scuipă. *Bineînțeles, idiotule. Numai un palavrăgiu fanfaron subliniază ceea ce e evident.*

Vocea șefului se auzi din nou, înăbușită de frunziș. Și chicotelile îi ajunseră din nou la urechi. Fostul agent de bursă oftă, cu o expresie îndurerată.

— Șeful meu întrebă ce oferi în schimb. Desigur, știm că n-ai nimic. Dar trebuie să-ntreb.

Gordon deținea de fapt câteva lucruri care i-ar fi putut interesa, de exemplu busola de buzunar și cuțitul din dotarea armatei elvețiene.

Dar ce șanse avea să facă schimbul și să scape cu viață? Nu trebuia să fii telepat ca să-ți dai seama că nemernicii se jucau pur și simplu cu victima lor.

Îl cuprinse o furie spumegândă, mai ales împotriva falsei compasiuni afișate de Septien. În decursul anilor scurși după Colaps, mai avusese ocazia să vadă aceeași combinație de dispreț plin de cruzime și de maniere civilizate, la alți oameni cândva bine educați. După părerea lui, indivizii de genul ăsta erau cu mult mai detestabili decât cei care se lăsaseră dominați de vremurile barbare.

— Uite ce e! strigă. N-aveți nevoie de afurisitele alea de cizme! Și de fapt nu vă trebuie nici haina mea, nici periuța de dinți și nici blocnotesul. Zona asta e curată, așa că la ce v-ar folosi contorul meu Geiger?

Nu sunt atât de prost încât să cred că-mi pot recăpăta pușca, dar fără o parte din celelalte lucruri o să mor, lua-v-ar dracu!

Ecoul blestemului păru să se scurgă în josul râpei prelungi, lăsând în urmă tăcerea, suspendată în aer. Pe urmă foșniră tufele și șeful masiv al bandiților se ridică în picioare. Scurpă disprețuitor către vârful pantei și captă atenția celorlalți pocnind din degete.

— Acum știi că n-are nicio armă, le spuse. Spațiul dintre sprâncenele groase i se îngustă când gesticulă în direcția lui Gordon.

— Șterge-o, iepurașule. Șterge-o sau te jupuim și te halim la cină!

Ridică pușca lui Gordon, îi întoarse spatele și o porni nepăsător în josul potecii, mergând agale. Ceilalți îl urmară râzând.

Roger Septien ridică din umeri și zâmbi ironic către râpă, apoi își adună partea de pradă și plecă după ceilalți. Disparură după o curbă a cărării înguste din pădure, dar, vreme de câteva minute, Gordon continuă să audă un fluierat vesel, pierzându-se treptat în depărtare.

Imbecilule! Oricât de firave îi fuseseră șansele, le anulase apelând la rațiune și la omenie. Într-o vreme când totul se apăra cu ghearele și cu dinții, nimeni nu proceda astfel dacă

nu era redus la neputință. Nesiguranța bandiților se evaporase imediat ce le ceruse, prostește, să dea dovadă de cavalerism.

Bineînțeles că ar fi putut să tragă cu pistolul său de calibru 38, irosind un glonț prețios numai ca să demonstreze că nu era complet inofensiv. I-ar fi silit să-l ia din nou în serios...

De ce n-am făcut-o? Mi-a fost mult prea frică?

Probabil, admise. Am foarte mari șanse să mor de frig în noaptea următoare, dar până atunci mai sunt atâtea ore! Destul de multe pentru ca amenințarea să pară abstractă, mai puțin înfricoșătoare și nu atât de iminentă cum erau cei cinci bărbați înarmați și fără milă.

Își trase un pumn în palma stângă.

O, termină, Gordon. Te poți psihanaliza diseară, în timp ce-o să-ngeheți de moarte. Dar, în concluzie, ești un tâmpit clasa-ntâi, iar asta e probabil sfârșitul.

Se grăbi să se ridice și coborî panta cu prudență. Deși încă nu se simțea pregătit să recunoască, începea să fie din ce în ce mai sigur că nu exista decât o singură soluție, numai una care îi oferea cât de cât șansa de-a se salva din situația aceea dezastruoasă.

Imediat ce ieși din hățis, șchiopătă până la pârâul anemic, să-și spele fața și cele mai urâte tăieturi. Își îndepărtă de pe ochi șuvițele de păr castaniu, îmbibate de sudoare. Zgârie-turile îl dureau al naibii de tare, dar niciuna nu părea atât de gravă încât să-l convingă să-și folosească tubul subțire cu tinctură de iod din punga prinsă de centură.

Își reumplu bidonul și căzu pe gânduri.

În afară de pistol și de hainele pe jumătate zdrențuite, de un briceag și de busolă, punga lui conținea o trusă de pescuit în miniatură, care s-ar fi dovedit utilă dacă reușea să traverseze munții, ajungând la un curs de apă de dimensiuni mulțumitoare.

Și, firește, cele zece gloanțe de rezervă pentru arma sa de calibru 38, mici relicve binecuvântate ale unei civilizații industriale.